

УИЛЯМ ТЕН

ДЕТСКА ИГРА

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Когато раздавачът разбра, че няма да получи монета и тряска вратата, Сем Вебер реши да избути големия кашон под единствената лампа в стаята. Вярно, раздавачът промърмори: „Не знам. Не е наша работа, мистър, ние само ги доставяме.“ Но все пак трябваше да има никакво разумно обяснение.

Предчувствието не го изльга — кашонът се оказа наистина тежък. Пряко сили Сем успя да го избути няколко метра; интересно, как ли раздавачът е качил такава тежест цели четири етажа?

Когато видя цветната картичка с името си, адреса и традиционното пожелание „Весели коледни празници — 2153 година“, Вебер се навъси. Шега? Няма чак толкова остроумни познати, че да му изпращат честитки с подобна дата — двеста години напред. Буквите изглеждаха странни, никакви зелени чертички вместо линии, а картичката беше от истинско злато!

Любопитството почти изтезаваше Сем, той внимателно откъсна картичката, скъса тънката опаковка и изтръпна от изненада. „Какво е това? Да откачиш!“ Кашонът нямаше нито капаци, нито дръжки, не се виждаше никакъв процеп — абсолютно еднороден куб от никаква кафява материя. С усилия и пъшкане Сем обърна кашона — дъното също се оказа абсолютно гладко.

— Добре де — философски отбеляза той, — в края на краищата номерът не е в подаръка, а в принципа.

Сети се, че е време да пише писма, още не е благодарил за коледните подаръци. Трябва да измисли нещо по-особено за леля Меги, из pratените от нея вратовръзки приличат на абстракционистки кошмари, но самият той не ѝ изпрати дори една носна кърпичка. Всичките му мангизи до цент гълътна брошката за Тина. Разбира се, брошка още не е пръстен, но Тина вероятно ще има предвид възникналите обстоятелства.

Сем тръгна към леглото, което му служеше едновременно за маса и стол. Пътьом с досада ритна кашона и измърмори: „Щом не искаш да се отваряш, стой си тъй!“

Сякаш внезапно поумнял от ритника, загадъчният куб се разтвори. Отначало се образува процеп, който бързо започна да расте и накрая горната плоскост се вдигна като капак на пътно куфарче. Сем се плясна по челото и наруга всички богове от египетския Сет до небесния отец. След това си спомни последните си думи:

— Затвори се! — рече той.

Кашонът се затвори и стана гладък като кожа на младенец.

— Отвори се! — и кашонът се отвори.

Истинско представление — реши Сем. После се наведе и надникна вътре: цял лабиринт от кухини, в които бяха наредени флакончета със синя течност, шишета с прахове, прозрачни тубички със жълти, оранжеви, зелени, розови и какви ли не пасти. На дъното лежаха седем странни апарати, сякаш сглобявани от побъркан радиолюбител. И като капак на всичко — книжка с инструкции.

Сем извади книжката и с изумление откри, че макар страниците да са метални, тя почти не тежи, или във всеки случай е по-лека от всяка друга книга. Той седна на леглото, поглеждаше я внимателно и я разтвори.

— Те това е! — и Сем енергично изхвърли въздуха от дробовете си. Зелените буквички се редяха, украсени с някакви напълно смахнати заврънкулки:

„НАПРАВИ ЧОВЕК“, НАБОР №3

Този набор е предназначен само за деца от 11 до 13-годишна възраст. Апаратура, по-сложна от наборите „Направи човек“ №1 и №2, ще позволи на децата от тази възрастова група да сглобяват действащи възрастни хора. Неопитните деца могат да сглобяват деца и живи манекени от наборите от предходните номера. Има два дезасамблатора, така че материалът може да се използва повторно. Както и при наборите №1 и №2 демонтирането се препоръчва да става в присъствието на Пазителя на ценза. Допълнителни реактиви и резервни части могат да се получат от компанията „Направи човек“, 928, Диагонално ниво, Глент сити, Охайо. „Запомнете: само с набора «Направи човек» вие можете да направите човек!“

Сем затвори очи. Какви глупави трикове гледа вчера в киното! Абсолютна тъпотия! И самият филм беше отвратителен! Интересно,

колко ли изкарва седмично продуцентът на такива боклуци? А операторът? Пет стотака? Десет?

Той внимателно отвори очи — кашонът все така си стоеше насред стаята. Книжката също. И на първата й страница отново прочете: „Запомнете: само с набора «Направи човек» вие можете да направите човек!“

На следващата страница имаше списък на допълнителните реактиви и резервни части. Цените на грам хемоглобин, три грама ензими и разните такива неща изглеждаха странни — един сланк петдесет, три сланка четиридесет и пет... Отдолу на страницата имаше реклама за набор № 4: „Вие ще изпитате истински възторг при конструирането на вашия пръв жив марсианец!“ С дребен шрифт беше набрано: „Патент 2148 г.“

Трета страница се оказа съдържание:

Глава 1. Детска биохимична градина.

Глава 2. Прости живи неща от дома ни извън него.

Глава 3. Живи манекени и как те работят за човечеството.

Глава 4. Деца и други малки човечета.

Глава 5. Двойници за всички възможни случаи.

Копирайте себе си и своите приятели.

Глава 6. Какво е нужно за направата на човек?

Глава 7. Сглобяване на човек.

Глава 8. Разглобяване на човек.

Глава 9. Нови форми на живот за развлечение.

Сем сложи книжката обратно в кашона и се замъкна до огледалото — лицето му си беше същото. Е, бяло като платно, но чертите си бяха същите. Не се е раздвоил, не е станал манекен, не е конструирал нова форма на живот за развлечение. В този смисъл всичко си беше наред.

„Скъпа лельо Меги — започна той да пише трескаво, — вашите вратовръзки са най-хубавото от всичките ми коледни подаръци. Колко е жалко, че...“

Колко е жалко, че няма нито грош... Но кому може да хрумне да хвърли толкова усилия за подобно нещо? На Лю Найт? Но даже Лю, при цялото му коравосърдечие, би трябвало да уважава този празник. Пък и на Лю не му стига нито акъл, нито търпение за такава трудна работа. Тина? Е, да, тя притежава особения талант да създава всякакви усложнения. Но ако е надарена от бога с всевъзможните други физически и морални качества, Тина е напълно лишена от чувство за хумор.

На пода блестеше метална плочка. А може на обратната ѝ страна да е написано името, на подателя? Сем я вдигна — нищо, гладка златна повърхност. Чисто злато. В това Сем не се съмняваше — баща му беше златар. Самата стойност на плочката вече изключва възможността да е закачка. Пък и какво изобщо е смешното тук?

„Весели коледни празници — 2153 година...“ Какво ще прави човечеството след 200 години? Ще прокара път до звездите или по-далеч, ще преследва някакви непредставими цели? Вместо машини и роботи ще използва малки живи манекени? Или ще прави такива детски игри?

А няма ли в кашона друга картичка? Сам реши да изсипе всичко от вътре, но погледът му падна върху сива банка с надпис „Обезводнена нервна тъкан. Само за направа на хора“, сепна се и изкрештя: „Затвори се!“

И отново куб с гладки повърхности. Сам въздъхна облекчено и реши да си ляга. Събличайки се, се сети, че би могъл да попита раздавача в коя фирма работи, може би така щеше да разбере произхода на подозрителния подарък.

„Но в края на краищата — повтаряше си той, — работата не е в подаръка, работата е в принципа. Честита Коледа!...“

* * *

Когато на следващата сутрин Лю Найт влече в кантората с обичайното „Добро утро, колега“, Сам очакваше, че Лю всеки момент ще го подкачи за нещо. Човек като Лю трудно се въздържа от намеци. Но Лю заби нос в „Допълнение към законите на щата Ню Йорк“ и прекара така цялата сутрин. Останалите съдружници на общата

кантора — петима млади юристи — бяха или потиснати, или твърде заети, за да се занимават с набора „Направи човек“. Нямаше нито хитри усмивки, нито насмешливи погледи, нито подвеждащи въпроси.

Тина се появи точно в десет. Приличаше на току-що облечена манекенка от рекламиата.

— Добро утро — каза тя.

Всеки ѝ отвърна съобразно настроението си: един — с усмивка, друг — с ръмжене, трети — с едва видимо кимване. Лю Найт изръмжа. Сем Вебер се усмихна.

Оправяйки косите си, Тина за минута прецени ситуацията, решението беше взето и облягайки се на стола на Лю, тя го попита какво може да направи за него. Сем демонстративно се наведе над труда на Хакълуорт „За мошеничествата“. Услугите на Тина плащаха седмината общо. Теоретически тя би трябвало да изпълнява задълженията на секретарка, телефонистка, машинописка, а също и да приема посетители. На практика и при най-добросъвестно отношение към задълженията си на нея ѝ се налагаше да напише и изпрати не повече от две-три случайни писма. Веднъж седмично попадаше и някое по-важно писмо, което не изисква особена юридическа акуратност. Затова в едно от чекмеджетата на бюрото си Тина държеше солидна библиотека от модни списания, в другото — пълна козметична лаборатория. Заплащането ѝ беше скромно, но затова пък животът ѝ — пълноценен.

Тина се приближи до Сем едва преди самата следобедна закуска.

— Струва ми се, че тази сутрин не бяхме достатъчно заети, мистър Вебер — започна тя.

— Само така ви се струва, мис Хил — възрази той с леко раздразнение. — Чаках завършването на вашите светски ангажименти, та чак тогава да се потопим в онова, което в някои случаи се нарича работа.

Тя беше изненадана като коте, прогонено от възглавницата.

— Но днес не е понеделник, Съмърсет и Оджек ви изпращат документи само в понеделник.

Сем не обичаше да му се напомня, че без чисто механичната работа по оформянето на документите на фирмата „Съмърсет и Оджек“ веднъж седмично той би бил юрист само по диплома.

— Трябва да ви продиктувам писмо, мис Хил — суроно каза той.
— Можем да започнем веднага, щом сте готова.

Тина мигом се въоръжи със стенографски бележник и моливи.

— Обичайното въведение, днешна дата — започна Сем. — Адресирайте до Търговската палата, Глент сити, Охайо. Пишете: „Господа! Моля да ме известите дали наскоро при вас е регистрирана компания под името «Направи човек» или под друго аналогично название. Бих искал също да знам дали фирма с посоченото или аналогично название не е подавала заявки за регистрация във вашия щат. Запитването е неофициално, по молба на клиент, заинтересуван от продукцията на споменатата фирма, адресът на която моят клиент е загубил.“ Подпис и пост-скриптум: „Освен това моят клиент е заинтересуван от търговските перспективи на района, към който се отнасят улиците с названия «Диагонално ниво», или «Диагонално авеню». Всички сведения за този район и разположените там организации ще бъдат приети с благодарност.“

Тина обърна към него широко отворените си сини очи.

— О, Сем — прошепна тя, игнорирайки неговия официален тон.
— Значи се е появил втори клиент! Толкова се радвам! Вярно е, изглежда мъничко зловещ, но се държи толкова достойно, че съм сигурна...

— Кой? Кой изглежда зловещо?

— Ами вашият нов клиент...

Сем остана с неприятното усещане, че тя искаше да добави в края на изречението си „глупчо такъв“.

— Когато дойдох тази сутрин, в приемната стърчеше някакъв странен висок старец в дълго черно палто и разговаряше с прислужника в асансьора. Той се обърна към мен, имам предвид прислужникът, и рече: „Това е секретарката на господин Вебер, тя може да ви каже всичко, което ви интересува.“ И след това, кой знае защо, ми смигна. Не беше много вежливо от негова страна. Тогава старчето ме зяпна така, че ме хвана щубе, но то бързо изчезна, мърморейки през зъби: „Или психопати, или хищници. Нито един нормален. Нито един уравновесен.“ Истински джентълмен никога не би постъпил така. Трябва да го знаете, щом е вашият нов клиент.

Високо зловещо старче в дълго черно палто, което разпитва за Сем? Едва ли е нещо сериозно. Но дали пък няма връзка с

необикновения коледен подарък? Заслужава си да се помисли.

— Дойде ми на гости моята любима леля, вече ви казах — продължи Тина, — и дойде съвсем неочеквано...

Искаше да обясни нещо за коледната вечер и когато се наведе над Сем, той почувства прилив на нежност.

— Не се притеснявайте — каза той. — Знам, че не можехте да направите нищо за нашата среща. Стана ми тъжно, когато ми позвънихте, но се примирих — нали съм известен като човек, който не може да се сърди на красивите момичета. А за надвечер?

— За надвечер ли?... Вече обещах на Лю, тоест на господин Найт... Но той едва ли би възразил, ако дойдете и вие.

— Прекрасно.

Ето добра възможност да му го върне.

* * *

Перспективата да бъде в „ширака компания“ вместо очаквания интимен кръг развали настроението на Лю Найт, към което впрочем се стремеше Сем. Но Лю се реваншира, като започна красноречиво да разказва за възложеното му дело, да се хвали с обещаните хонорари, като не пропусна да спомене и очакваната слава. След един-два опита да вмъкне няколко думи за интересно завещание от страна на „Съмърсет и Оджек“, изльганият в своите очаквания Сем потъна в размишления. Използвайки капитулацията му, Лю започна да ухажва Тина.

По улиците беше кишаво, снегът се беше превърнал в кал. Минавайки покрай отрупаните витрини, на Сем му направиха впечатление конструкторските набори за деца, украсени с гирлянди и блестящи от изкуствен сняг — „Направи си радио“, „Направи си небостъргач“, „Направи си самолет“... Но без „само с помощта на набора «Направи човек» вие можете...“

„Оставил Лю победител на полесражението“ — помисли си Сем, настанявайки се във вагона на метрото. Но горчивата истината беше, че битката все едно би била загубена независимо от мястото на полесражението. Още в Юридическия институт се говореше, че Лю Найт има вълча захапка. От деня, когато Лю откри, че субстанцията

под роклята на Тина има великолепни пропорции, шансовете на Сем за победа паднаха до цената на парче желязо в сейзовете за злато на пристанище Нокс.

Днес Тина не беше си сложила подарената от Сем брошка. Затова пък на кутрето на дясната ѝ ръка се беше появил абсолютно кичов пръстен. „Едни печелят, други губят — философстваше Сем. — Аз не спечелих.“

А колко е хубаво да спечелиш Тина!

Влизайки в стаята си, Сем с изненада откри, че леглото му не е оправено. Значи чистачката не е идвала, не се е случвало досега... Разбира се, никога досега не е заключвал вратата! Момичето сигурно е решило, че Сем не иска да бъде обезпокояван. Пък и той наистина не искаше.

Върху таблите на леглото с предизвикателно безсрание преливаха с всички цветове на дъгата вратовръзките на леля Меги. Свалийки в движение палтото и шапката си, Сем ги метна в гардероба, изми старательно ръцете си и рязко се обърна.

Нищо не беше се променило. Огромният кафяв куб стоеше на мястото си и стопроцентово съдържаше ония дивотии, които толкова поразиха въображението му.

— Отвори се! — и кашонът се отвори.

Инструкцията все така си беше разгърната на съдържанието, горното ѝ ъгълче се беше вмъкнало в камерата на единия от странните апарати. Сем внимателно измъкна и двете — апаратът беше направен главно от окуляри, закрепени със сложно преплетени тръбички и пружини. Сем го обърна, на долната страна със същите идиотски букви беше написано „Комплекс от електронен микроскоп и работна масичка“. Той грижливо постави апаратата на пода, след което извади всички останали — от „Детски биокалибратор“ до „Витализатор на Джиф“. Подреди прецизно в пет редици разноцветните флакончета с лимфи и банките с всевъзможни хрущили. После откри, че отвътре стените на кутията са покрити с изключително тънки фолии с различни конфигурации; достатъчно е да ги натиснеш в края, те мигом се превръщат в триизмерни модели на човешки органи, размерите и очертанията на които могат да се изменят произволно. Ясно, това са форми за телесните части.

Прекрасен асортимент! Ако всичко това има някакво отношение към науката, кутията сигурно представлява огоомна ценност. Или служи за реклами? Или бог знае за какво?... Ако, разбира се, има някакво отношение към науката.

Сем се изтегна на леглото и разтвори книжката на главата „Детска биохимична градина“.

В девет вечерта той клекна пред комплекса от електронен микроскоп и работна масичка, като се захвана да отваря малките шишенца. В девет и четиридесет и шест Сем Вебер построи своя пръв жив организъм.

Разбира се, това беше нищо в сравнение с написаното в Първа книга Моисеева — Битие. Примитивната кафеникова плесен, която в полезрението на микроскопа се разливаше като тесто за палачинка, даде няколко спори и прекрати съществуването си след около двадесет минути. Но всичко това беше дело на Сем! В тази чест той категорично реши да се напие и се дотъри до кухнята, но след еднадве гълтки възвърна чувството си за божествено могъщество и пак влезе в стаята.

Дивият възторг след създаването на кафявата плесен не го овладя втори път, макар още същата вечер да построи гигантска белъчна молекула и цяла колония филтриращи бактерии.

На сутринта от малкото бистро, където обикновено закусваше, Сем позвъни в кантората. „Целият ден ще си бъда вкъщи“ — съобщи той на Тина. Тя се изненада, както и Лю Найт, който измъкна слушалката от ръцете й.

— Е, какво, колега, уреждате си практика между съседите? Блекстоун-младши^[1] остана без практика, към него вече са тръгнали две коли за бърза помощ.

— Добре де — рече Сем, — ще се оправя с тях, когато дойдат.

Беше краят на седмицата, затова реши да си остане вкъщи още един ден. И без това няма да има работа до понеделник, когато „Съмърсет и Одже“ ще снесат в полога му единственото яйце.

Връщайки се вкъщи, Сем си купи учебник по бактериология за специалисти. Беше забавно да създава и усъвършенства едноклетъчни организми, за класификацията на които учените водят дълги и скучни спорове. Разбира се, ръководството за „Направи човек“ даваше само няколко примера и общи правила, но извличайки подробности от

учебника, Сем се почувства пълен господар на положението: той разкриваше тайните на мирозданието както се разтварят стриди!

Тази аналогия го наведе на мисълта да направи няколко стриди. Черупките се получиха не много твърди и на Сем не му стигна кураж да дегустира стридите, но без съмнение бяха мекотели от класа черупкови. Ако можеше да усъвършенства техниката за изготвянето им, проблемът с прехраната щеше да бъде окончателно решен.

Ръководството беше написано просто и разбираемо и снабдено с прекрасни илюстрации, които в момента на отварянето на съответната страница ставаха триизмерни. Не се изискваха особени предварителни знания, по-сложните обяснения идваха след по-простите. Само допълнителните забележки бяха не винаги ясни: „Този метод се използва във фанфоплиничните играчки...“, „Когато следващия път ви иоклекират или ви демортонират зъби, помислете за бактериум цианогенум и скромната роля, която те играят...“, „Ако вкъщи разполагате с рубикуларен манекен, можете да пропуснете главата за манекените...“ и т.н.

След като беглият оглед убеди Сем, че нито един от предметите в неговата стая няма дори далечно сходство с рубикуларен манекен, той се почувства в правото си да не прескочи главата за манекените. Усещанията, които изпитва бащата със самодвижещите се играчки на сина си, бяха за Сем вече извървян етап; той искаше да направи повече от това, за което биха могли да мечтаят най-известните биолози през следващите няколко десетилетия. А какво ли го чака занапред?

„Никога не забравяйте, че манекени се правят за една и само за една цел.“

— Няма да забравя — мислено си обеща Сем.

„Независимо дали това са манекени санитари, манекени кроячи, манекени машинописки или дори суневиарни манекени, при конструирането им трябва да се има предвид само една определена операция или един зададен процес. Ако направите манекен, способен да

изпълнява повече от една операция, вие извършвате сериозно престъпление и се наказвате с публично назидание...“

„За да се направи елементарен манекен...“

Беше много трудно. Три пъти Сем разглобяваше създадените от него изроди и започваше отново. Едва в неделя по обед манекенът беше готов, по-точно — не съвсем готов. Имаше несъразмерни ръце, при това едната по-дълга от другата, глава без физиономия и туловище. Крака нямаше изобщо. Нито очи, нито уши. Манекенът лежеше на леглото и бълболеше с розовата цепка на устата си, предназначена както за приемане на храна, така и за отделянето ѝ. Той бавно размахваше дългите си ръце, предназначени за една-единствена, още неуточнена операция.

Като го погледна, Сем реши, че понякога животът е отвратителен като помийна яма в летен ден.

Манекенът трябваше да бъде разглобен, но беше прекалено едър за малкия дезасамблатор, с който разглобяваше преди това стридите и другите си миниатюрни творения. А на големия дезасамблатор имаше яркооранжев надпис: „Да се ползва само под непосредственото наблюдение на Пазителя на ценза. Използвайте формула А-76 или направете по-малко устойчив вашия ид.“

Изразът „Формула А-76“ предизвика не повече асоциации от думичката „суневиарен“ и Сем реши, че неговият „ид“ и без това е достатъчно неустойчив, следователно ще трябва да се мине без Пазителя на ценза. Би могло да се предположи, че големият дезасамблатор действа на същите принципи, както и малкият.

Сем закрепи апарата на таблата на леглото, регулира фокуса и превключи бутона.

След пет минути манекенът се превърна в блестяща слизеста маса, която се разтече по леглото.

Проветрявайки стаята си, Сем стигна до извода, че големият дезасамблатор наистина изисква наблюдения от страна на Пазителя на ценза. Или поне на някакъв пазител. Постара се да спаси колкото може повечко части от безкракото същество, макар да се съмняваше, че ще използва отново набора „Направи човек“ в близките петдесет години.

И ще стои по-далеч от големия дезасамблатор; дори да беше мушнал манекена в месомелачката и да го превърне на кайма, гледката нямаше да е толкова отвратителна.

Сем заключи вратата подире си и тръгна към бистрото, мислейки си, че трябва да си купи нови чаршафи. Тази нощ ще се наложи да спи на пода.

* * *

В понеделник сутринта Сем потъна в документите, изпратени от „Съмърсет и Джек“. При това непрекъснато усещаше върху себе си съсредоточения поглед на Лю и изумения поглед на Тина. Ех, да знаехте! — тържествуваше Сем. В проем Тина сигурно би казала само „У-ди-ви-телно!“, а Лю Найт би изтърсили никаква просташка шега. Нещо като: „Ха-ха! Самият Франкенщайн-младши!“ Лю по-скоро би разработил никакъв метод за откопирване на съдържанието в набора „Направи човек“ и би го разпродал. Не, Сем е друг човек, той ще се заеме с по-интересни неща. В тази дяволия се крият големи възможности!

— Ей, колега — Лю приседна на крайчела на бюрото му, — за какво ви притрябва изведнъж тази отпуска? Разбира се, човек с вашите доходи не би могъл да бъде доволен, но е под достойнството на един дипломиран адвокат да събира по къщите абонаменти...

Сем искаше да си запуши ушите, да не чува този глас като стържене на шмиргел.

— Пиша книга.

— Юридическа ли? Сем Вебер, „За банкрута“.

— Не, юношеска. „Лю Найт, полуумният неандерталец.“

— Не върви. Заглавието не е привлекателно. Трябва нещо като „Херцози, гангстери и горили“, това търси публиката! Между другото Тина ми каза за никаква уговорка относно новогодишната вечер; тя е сигурна, че няма да възразите, ако аз отида вместо вас. И на мен ми се струва, че няма да имате нищо против, но може и да се заблуждавам. Имайте предвид и факта, че вече съм поръчал маса в ресторант „Сигал“, където все пак има по-малко хора, отколкото в някое кафене.

— Нямам нищо против.

— Прекрасно — рече Найт с нескрито задоволство. — Между другото спечелих онова дело. Хонорарът е солиден. Благодаря за вниманието.

Докато разнасяше пощата, Тина също поиска да си изясни, не възразява ли Сем срещу нейните новогодишни планове. Не, не възразява. Къде е пропаднал повече от два дни? Бил е зает, много зает. Нещо съвсем ново! И адски важно!

Тя го разглеждаше внимателно, докато той сортираше предложението за продажба на стари автомобили с гаранция от учтивите напомняния, че все още не е заплатил за последния курс на обучение в юридическия институт. Накрая стигна до писмото, което не беше нито обявление, нито полица. Сърцето на Сем буквально примря, когато видя клеймото „Глент сити, Охайо“.

„Драги господине!

В Глент сити няма нито една компания с название «Направи човек» или с друго, макар и далеч сходно, нито пък знаем за аналогична организация, желаеща да се установи в нашия регион. В града също няма и улици с название «Диагонална» — нашите улици в посока от север към юг носят названията на индиански племена, а тези с посока изток-запад са номерирани с числа, кратни на пет.

В Глент сити няма абсолютно никакви промишлени предприятия и ние сме решени да го запазим такъв.

Броят на търговските и обслужващите предприятия в нашето градче е минимален. Застрояването в Глент сити е строго ограничено. Ако желаете да се заселите при нас и докажете, че вашите предци са били бели християни и от англо-саксонски произход до петнадесето коляно, ще бъдем радостни да ви предоставим допълнителна информация.

Томас Х. ПЛЕНТАДЖЕНЕТ, кмет

П.С. Извън града се строи летище за лични самолети, витлови и реактивни.“

Всичко е ясно. Не може да получи никакви допълнителни препарати, дори ако имаше един-два сланка да ги плати. Ще трябва да се отнася грижливо с наличния материал и да го пести.

Дали компанията „Направи човек“ ще разгърне в далечното бъдеще свое производство в Глент сити и въпреки ограниченията на кметството градът ще стане индустриски център? Или кубичната кутия се е мушнала в нашето пространство и време от някакво друго измерение, от друга ера на съвсем друга планета? Впрочем това е малко вероятно, все пак съпровождащият текст е написан на английски. И какъв е бил умисълът, добър или лош, та точно Сем Вебер получи този набор?

Сем трудно се откъсна от своите абстрактни разсъждения, за да чуе съвсем конкретните идеи на Тина:

— Тъй че ако вие все още настоявате да бъда с вас на Нова година, бих могла да кажа на Лю, че мама очаква остра криза — тя има камъни в жълчката — и е наложително да си остана вкъщи. Тогава, струва ми се, ще можете евтино да откупите от него масата в „Сигал“.

— Огромни благодарности, Тина, но честно казано, сега нямам излишни пари. Пък и ако трябва да бъда откровен, Лю е значително по-подходящ кавалер за вас.

„Лю Найт никога не би постъпил така. Лю Найт винаги с удоволствие би ти скършил врата. И въпреки това Тина е по-подходяща за него.“

Мислеше си за същото и вечерта, докато преглеждаше главата „Копирайте себе си и своите приятели“. Не би било лошо да откопира Тина.

„Едната за мен, втората за Лю.“

Но вероятността за ужасна грешка е голяма. Създаденият манекен беше несъвършен — ръце с различна дължина. Сем изтръпна, като си представи как по живота крачи една уродлива Тина, която той, разбира се, не би се решил да унищожи.

Освен това книжката предупреждаваше: „Макар вашият двойник да прилича физически на вас като две капки вода, той не е получил

необходимото възпитание и не се променя постепенно; той няма да притежава вашата умствена уравновесеност, ще му е трудно да се справя с нетипични ситуации, ще е заплашен от неврози. Само професионален карнупликатор, като използва прецизна техника, може да изготви точно копие и на характера. Създаденото от вас копие ще може да живее и дори да има потомство, но никога няма да бъде признато за член на обществото, отговорен за своите действия.“

Добре де, дотолкова може да се рискува. Ако новата Тина бъде мъничко неуравновесена, това едва ли ще прави впечатление, дори в известен смисъл е желателно.

Почука се. Беше хазайката. Сем застана така, че да закрива кашона.

— Цяла седмица стаята ви беше заключена, господин Вебер, затова не е почиствана. Решихме, че не бива да ви притесняваме.

— Да. — Сем направи крачка напред и затвори вратата след себе си. — Имам една много важна правна работа.

— Тъй ли!

В това възклищание той усети убийствено любопитство, затова промени темата.

— По какъв повод сте в такова пищно оперяване, мисис Липанти. Нова година ли ще посрещате?

С чувство на особено достойнство тя оправи черната си плисирана пола.

— Да. Сестра ми и нейният съпруг пристигнаха днес от Спрингфийлд и ще прекараме вечерта празнично. Само дето... момичето, което обеща да се грижи за детето им, току-що ни съобщи по телефона, че не се чувства добре. Тъй че не можем да излезем, ако някой не се съгласи... Исках да кажа, ако не намерим кой да се погрижи тази вечер... Който си няма компания и не би възразил...

Съобразявайки, че молбата е вече казана, тя се смути и мълкна.

Всъщност, тъй де, тази вечер той е свободен. Хазайката прояви изключителна любезност и започна да повтаря като грамофонна плоча: „Не се притеснявайте, мога да забавя наема някой и друг ден...“ Но защо, дявол да го вземе, се получава така, че всеки от няколкото милиарда жители на Земята се опитва да стовари на главата на Сем Вебер някаква неприятност?

И тогава той си спомни за глава четвърта — за децата и другите малки човечета. Откак разглоби несполучливия манекен, Сем използваше инструкцията само като гимнастика за ума. Не беше подготвен за възможните фантастични грешки, които могат да се случат при направата на малки човечета. Но копирането на деца вероятно не представлява трудност.

Този път обаче той се закле в името на всички богове, за които бе чувал, че в никакъв случай няма да се занимава с разглобяване! В големия град, особено пък нощем, винаги можеш да се избавиш от творенията си по някакъв друг начин. Все нещо ще измисли.

— С удоволствие бих прекарал няколко часа с детето.

Сем бързо хълтна вътре, за да се избави от неискрените протести на хазайката.

— Нямам работа днес. Не, благодаря, мисис Липанти. Ще бъда щастлив да направя нещо за вас.

По-късно получи и изречените с доста недоверие инструкции от страна на сестрата:

— Само тогава може да приплаче тихо, монотонно, но ако вие побързате, няма да имате неприятности, пък и дори да успеете...

Той ги изпрати до външната врата.

— Ще изтичам веднага, щом чуя нещо — увери Сем.

Мисис Липанти се спря пред вратата.

— Казах ли ви за мъжа, който питаше за вас?

„Пак ли?“ — помисли си Сем.

— Висок възрастен мъж в черно палто ли?

— Да, и с много неприятни обноски — опули се срещу мен и заръмжа нещо под носа си... Познавате ли го?

— Може да се каже не. И какво искаше?

— Ами пита не живее ли тук Сем Вевер, юрист, който през последната седмица прекарва повечето от времето си вкъщи. Рекох му, че тук живее Сем Вебер — вие сте Сем, нали? Но че последният квартирант по име Вевер напусна преди около година. Той ме погледна в упор и каза: „Вевер, Вебер — ония там може да са сбъркали“, и си отиде, без да благодари и да се сбогува. Не е от мъжете, които наричаме вежливи.

* * *

Странно колко ясен образ на този човек възникна във въображението на Сем. Може би защото и двете жени, които го бяха виждали, са особено наблюдателни, но ако се съди по разказите им, непознатият наистина създава доста угнетаващо впечатление.

Почти беше сигурен, че не е грешка — този човек търси точно него. Факт е, че през тази седмица Сем наистина беше пренебрегнал служебната си работа. Кой знае защо старчето не желае лична среща, докато не установи окончателно идентичността на Сем с обекта на своето дирене. Би могло да е някаква юридическа история, но тя така или иначе е свързана с набора „Направи човек“, защото мълчаливото разследване започна веднага след като Сем получи подаръка от двадесет и втори век.

Нищо обаче не можеше да се предприеме, докато този тип в черно палто сам не пожелае да установи личен контакт и да изложи исканията си.

Сем се качи да вземе апаратът „Детски биокалибратор“, сложи ръководството до бебешкото легло и включи калибратора на пълна мощност на сканиране. Хлапето радостно примляскаха, докато калибраторът пълзеше по закръгленото му телце и от процепа се източваше метална лента с „абсолютно прецизно физиологично описание“, както твърдеше книжката. И то наистина беше много прецизно — в това Сем се увери, когато надникна през оптичния увеличител. За такава информация всеки педиатър би продал безсмъртната си душа поне три пъти. Производителност на щитовидната жлеза, качество на хромозомите, интелектуална обхватност — всички данни бяха старательно разбити в групи очевидно за конструкторски цели.

Сем остави момиченцето да разглежда с изненада пъпчето си и побърза нагоре. Като се ръководеше от лентата, той оформи частите в нужните размери. След мъничко, като че ли без сам да го осъзнава, той започна да конструира малко човече.

Беше изненадан колко леко върви работата. Очевидно майсторството идва в процеса на играта. Да се направи манекен беше

значително по-трудно. Възможността да се дублират отделни детайли и работата с информационната лента много улесняваха задачата.

Детето се формираше пред очите му.

След час и половина всичко беше готово. Оставаше само едно — съживяването.

У Сем се появиха колебания. Неприятната задача с разглобяването го накара да се замисли. И все пак се реши — ако детето може да диша, какви перспективи се разкриват пред него! Освен това бебето не бива да се намира дълго в безжизнено състояние, иначе ще се изпортят материалите и усилията ще отидат на вятъра.

Сем включи витализатора.

Детето потръпна и започна тихо и монотонно да приплаква. Сем отново хукна към стаята на хазайката и взе една пеленка. Да му се не види, пак ще трябва да купува нови чаршафи!

Когато всичко беше наред, Сем се изправи и внимателно разгледа изделието си. Чувстваше се почти баща. Или поне гордостта му беше съвсем бащинска.

Пред него лежеше прекрасно изработено мъничко същество, прашящо от здраве!

„Добро копие се получи!“ — радостно си помисли той. Всичко е както у прототипа, до най-малките подробности, даже включително не съвсем симетричното лице и отделеното върху чаршафа копие на закуската, смляна от бебето образец. Същите очи, същите коси... Същите ли? Сем се наведе, беше готов да се закълне, че онази, другата, беше блондинка, а косите на това момиченце бяха тъмни и като че ли потъмняваха пред очите му...

Сем прегърна с една ръка „своето“ бебе, с другата — биокалибратора, спусна се по стъпалата и сложи детето до другото. Няма съмнение, едната си е блондинка, втората, направеният от него дубликат — чиста брюнетка.

Биокалибраторът показа и други разлики. Копието имаше например по-ускорен пулс, по-ниско съдържание на червени кръвни телца, малко по-добри умствени способности. А количествата адреналин и жълчен секрет бяха съвсем различни.

Всички тези неща бяха доказателство за грешка. „Неговото“ дете по-качествено или не, не бе точно копие. Не можеше да се предскаже ще доживее ли до зряла възраст. И защо стана така? Спазваше

инструкциите точно, сравняваше непрекъснато с лентата на биокалибратора, а ето какво се получи. Може би се колеба прекалено дълго преди да включи витализатора? Или просто майсторството му не бе на висота?

Стенният часовник напомни, че скоро ще стане полунощ. Трябваше да се заличат всички следи, преди да са се върнали сестрите Липанти. Сем набързо прецени възможните варианти.

След няколко минути той се върна в стаята на хазайната със стара покривка и картонена кутия в ръце. Запъна бебето в покривката и го сложи в кутията. Бебето гукаше, като че ли предуслаждайки приключения. Сем тихичко се измъкна навън. По улиците се мотаеха пийнали веселящи с барабанчета в ръце, минувачите си честитяха щастлива Нова година. Сем се стараеше да не се набива на очи. След няколко пресечки сви вляво и видя търсения надпис — „Градски прият за намерени деца“. Пред вратата гореше лампа.

Ето какво значи да живееш в голям град!

Внезапно го осени нова идея и почти тичешком се шмугна в отсрешната алея. Всичко трябва да изглежда истински. Той извади от джоба си молив и написа с разкривени букви върху кутията: „Моля, погрижете се за моето скъпо дете. Не съм омъжена.“ После се върна обратно, сложи кутията на прага и държа пръста си върху звънеца, докато не чу стъпки.

Връщайки се вкъщи, Сем си спомни за пъпа. Да, точно така — „неговото“ момиченце си нямаше пъп! Коремчето му беше съвсем гладичко. Ето резултатът от бързата работа, дявол да го вземе!

В приюта ще се шашнат, когато разповият детето. Интересно, какво ли ще си помислят?

Сем се плясна по челото: „Аз и Микеланджело. Той даде на Адам пъп, пък аз го забравих.“

* * *

Ако не се броят случайните въздишки, на втория ден от новата година в кантората беше тихо.

Сем погълщаше жадно последните интригуващи страници от книжката, когато вниманието му бе привлечено от две персони,

неловко пристъпващи към бюрото му. Той с неохота вдигна поглед от „Нови форми на живот за развлечение“ — това се казва работа!

Тина и Лю Найт!

Пръстенчето, което Тина беше получила за Нова година, сега красеше средния пръст на лявата ѝ ръка; Лю се опитваше да се прави на светец, но без особен успех.

— О, Сем! Снощи Лю... Сем, бихме искали да сте първият — такъв сюрприз, боже мой, такъв сюрприз! Аз почти... Да, разбира се, знаем, че ще ни бъде в началото трудно... Сем, ние имаме намерение, тоест — надяваме се...

— Да се оженим — завърши Лю шепнешком.

За пръв път откак се познаваха, Лю изглеждаше неуверен и гледаше на живота с известно подозрение — като човек, който намира в чашата с портокалов сок октопод.

— Много би ви харесало как Лю направи предложението — изливаше щедро чувствата си Тина. — С много заобикалки, скромно. После му казах, че тогава имах чувството, че говори за нещо съвсем друго и изобщо в началото аз наистина не го разбрах. Нали тъй, скъпи?

— А? Да, разбира се, в началото ти беше трудно да ме разбереш.

— Лю погледна своя бивш съперник. — Изненадан ли сте?

— Не, съвсем не. Двамата толкова си подхождате, че от самото начало смятах подобно решение за идеално. — Сем промърмори поздравленията си под изненадания поглед на Тина. — А сега ме извинете, имам бърза работа. Един изключителен сватбен подарък!

Лю беше напълно объркан.

— Сватбен подарък ли? Толкова бързо?

— Да, разбира се — отбеляза Тина. — Толкова е трудно да се избере нещо подходящо, а един добър приятел, какъвто е Сем, би искал на всяка цена да подбере наистина изключителен сватбен подарък.

Сем реши, че за днес му е достатъчно, грабна книжката и палтото си и хукна.

Когато приближи червеното тухлено стълбище на квартирата си, Сем вече беше стигнал до заключението, че раната, макар и болезнена, в никакъв случай не бе смъртоносна. Даже се развесели, като си спомни физиономията на Лю. Тогава някой го дръпна за ръкава — беше хазайката.

— Оня човек пак дойде, господин Вебер. Искаше да ви види.

— Кой, високото старче ли?

Мисис Липанти кимна.

— Толкова неприятен тип! Когато му казах, че ви няма, той настоя да го пусна в стаята ви. Казах му, че не мога да го направя без ваше разрешение, а той ми хвърляше такива убийствени погледи... Никога не съм вярвала в приказките за лоши очи, но ако ги има, това са очите на тоя тип.

— Ще дойде ли пак?

— Да. Попита ме кога обикновено се връщате, казах му към осем, като имах предвид, че ако не желаете да го видите, ще разполагате с време да се преоблечете и да излезете. Извинете за откровеността, господин Вебер, но на вас едва ли ще ви се прииска да го видите...

— Благодаря ви. Но когато дойде, пуснете го да влезе. Ако е лицето, за което си мисля, аз незаконно притежавам негова собственост. Бих искал да знам произхода на тази собственост.

Влизайки в стаята, Сем внимателно оставил ръководството и нареди на кутията да се отвори. Детският биокалибратор не беше голям и спокойно можеше да се завие във вестник. След няколко минути Сем вече крачеше към своята кантора, стиснал подръка пакет със странна форма.

Мислеше си дали не му се е изпарил мерака да откопира Тина. Въпреки всичко той я желаеше повече от всяка друга жена и тъй като оригиналът се омъжи за Лю, не остава нищо друго освен копието да се омъжи за него. Но копието ще получи всички черти на Тина в момента на снемането на характеристиките, значи не е изключено също да поиска да се ожени за Лю...

Като оня лаф: „Или ти иди, пък аз ще почакам, или аз ще почакам, пък ти иди.“ Но още не се е стигнало дотам, а в края на краищата може и да се окаже забавно.

От всичко най-много Сем се страхуваше да не допусне някаква неточност. Ами ако новата Тина излезе с дефекти! Ако изведнъж започне да смила собствения си stomах, или някъде в дълбините на подсъзнанието ѝ се окажат зачатъци на загадъчна и неизлечима лудост, свойствени на образеца; при това могат да се проявят не веднага, а едва когато дълбокото взаимно чувство даде своите плодове. Сем

разполагаше с доказателство, че не е велик майстор в копирането — племенницата на мисис Липанти.

И още: никога няма да може да демонтира Тина, дори ако има дефекти. Да не говорим за рицарските му страсти и за граничещото с предразсъдъци преклонение пред жените, внущени му още в детските години — Сем изпадна в невъобразим ужас при мисълта, че обожаваното от него същество ще бъде разглобено като онът уродлив манекен. Но ако пропусне в конструирането нещо съществено, и това ще се наложи. Затова реши: нищо не трябва да бъде пропуснато!

Докато старият асансьор го издигаше нагоре към кантората, Сем се усмихваше горчиво — да имаше поне още мъничко време! Да можеше поне още веднъж да експериментира върху човек, когото познава добре и бързо ще открие всяко отклонение от нормата. Уви, странното старче ще се появи довечера и ще си поиска своя набор „Направи човек“, значи опитите ще трябва веднага да бъдат прекратени. Пък и кой е този човек, когото познава добре? Няма нито другари, нито близки приятели. А за да има резултат, трябва да познава въпросния прототип като самия себе си. — „Като самия себе си.“

И наистина — защо не самия себе си? Сем познаваше своите физически качества по-добре от тези на Тина; веднага би забелязал всяко отклонение, значи няма да се стигне до психическо разстройство или нещо по-лошо. Цялата прелест на това решение е, че няма да изпита никакви угрizения на съвестта, когато му се наложи да разглоби дубликата Сем Вебер. Дори обратно — продължаващото съществуване на „второ аз“ ще бъде неприятно.

Копирането на самия себе си ще му даде необходимия полезен опит върху познат материал. Идеално решение! Трябва да направи прецизни записи и ако нещо не се получи, ще знае къде точно да бъде внимателен при направата на своята Тина.

А що се отнася до онът тип с палтото, той може би изобщо не се интересува от набора. Но дори да се интересува, Сем би могъл да се възползва от съвета на хазайката и да излезе, щом онът се появи. Накратко, перспективите са съвсем блестящи!

Лю Найт се надвеси над уреда, донесен от Сем.

— В името на великия юрист Блекстоун — що за нещо е това? Прилича на машинка за косене на трева в малки саксийки.

— Това, така да се каже, е измерителен уред. Снема правилните размери на една или друга вещ и изобщо... Не мога да ви поднеса замисления от мен подарък, ако не знам някои размери. Тина, ще ви представлява ли трудност да дойдете с мен в хола?

— Не — тя подозрително погледна апаратата. — А не боли ли?

— Не, съвсем не — увери я Сем. — Само искам да го запазим в тайна до вашата сватба.

При тези думи тя засия.

— Ей колега — обърна се един от младите юристи към Лю, когато двамата излязоха. — Не му позволяйте да прави това. Фактическото притежание вече гарантира деветдесет процента успех, самият Сем го каза. Той няма да ви я върне.

Лю се усмихна иронично и се наведе над папките си.

— Искам да отидете в дамската стая — обясняваше Сем на изненаданата Тина, — ще стоя отвън и ще обяснявам, че е затворена поради ремонт. Ако има някой, почакайте го да излезе. След това се съблечете.

— Съвсем ли?

Той кимна. После съвсем търпеливо, подчертавайки всеки важен детайл от бъдещата операция, Сем й обясни как да използва детския биокалибратор, как да го включи и да пусне лентата, как трябва да бъде опипан всеки квадратен сантиметър от тялото.

— Тази малка ръкохватка ще ви позволи да прокарате уреда и по гърба. Сега не е време за въпроси. Ясно ли е?

— Ясно.

Тина се върна след петнадесет минути, като изучаваше лентата с възхищение.

— Чудно нещо... Ако се вярва на апаратата, съдържанието на йод в мен...

Сем бързо взе биокалибратора.

— Не му обръщайте внимание... Това е нещо като код, трябва само да ми кажете по колко броя... Ще подскачете от радост, когато видите подаръка.

— Така си мислех.

Сем се зае да изучава лентата, за да се убеди, че апаратът е използван правилно, а Тина се наведе над него.

— Нали знаете, Сем, винаги съм вярвала, че имате добър вкус. Бих искала често да ни идвate на гости, когато се оженим. Вие имате такива прелестни идеи! Лю е малко... прекалено делови, права ли съм? Разбирам, че това е необходимо за издигането му в живота и тъй нататък, но успехът още не е всичко, необходима е също и култура. Вие ще mi помогнете да запазя своите културни интереси, нали, Сем?

— Разбира се — неопределено произнесе Сем. Всичко на лентата беше наред, можеше да започва. — Ще бъда щастлив да vi помогна.

Докато чакаше асансьора, той забеляза на лицето на Тина известно объркване.

— Не се разстройвайте, Тина. Вие с Лю ще бъдете много щастливи. И моят сватбен подарък много ще vi хареса.

„Но не толкова, колкото на мен“ — помисли си той, влизайки в асансьора.

* * *

В стаята си Сем измъкна още лента и се съблече, след няколко минути записът на собствените му параметри беше готов. Добре би било естествено всичко да се обмисли по-подробно, но близостта на целта го правеше нетърпелив. Затвори вратата, набързо разтреби и нареди на кутията да се отвори.

Преди всичко вода. Тъй като в човешкия организъм има много вода, трябва да се запаси в самото начало. Пътьом той купи няколко легена, но въпреки това пълненето им от единствения кран в стаята отне доста време. Когато започна да пълни първия леген, му хрумна, че примесите във водата вероятно влияят на крайния продукт, значи трябва да се използва химически чиста вода. В инструкцията не пише нищо по този въпрос, но в противен случай би трябало да има допълнителни указания. Няма що, налага се да преварява вода. А когато дойде ред до Тина, ще намери дестилирана. Ето още едно съображение в полза на идеята, първо да се направи подобие на Сем.

Докато чакаше водата да кипне, Сем разположи всички материали така, че да са му подръка. „Хм, съвсем не са много“ — помисли си той. Това бебе гълтна много реактиви, жалко, че не се реши

да го разглоби. Сега вече не важат никакви аргументи в полза запазването на двойника — двойникът Сем трябва да бъде разглобен, за да има досатъчно материали за Тина „номер две“. А може би ще бъде „номер едно“?!

Още веднъж прегледа главите шеста, седма и осма, за да освежи знанията си за материалите, сглобяването и разглобяването. Беше ги чел много пъти, но помнеше колко много изпити в института бе изкаран от съденията, придобити в последния момент.

Безпокоеше го постоянно напомняне за психическа неустойчивост. „Човешките същества, построени с този набор, дори в най-добрия случай ще проявяват определени тенденции към предразсъдъци и невротични комплекси, характерни за средновековното човечество. В края на краищата те не са съвсем нормални хора — постарате се да не забравяте това.“ Впрочем за бъдещата Тина това едва ли ще има особено значение.

Сем завърши формирането на детайлите, като им придае необходимите размери, и прикрепи витализатора към леглото. След това бавно започна да копира Сем Вебер, като надничаше често в инструкцията. За два часа той узна за физическите си достойнства и недостатъци повече от всяко друго същество, откак простодушният примат е започнал да изучава възможността да се премества по земята единствено на долните си крайници.

Колкото и да е странно, Сем не изпитваше нито трепет, нито възбуда. Всичко приличаше на построяването на любителски радиоприемник. Детска игра.

Когато Сем завърши работата си, повечето шишенца и банки бяха празни.

Сем Вебер стърчеше до леглото и гледаше Сем Вебер, който лежеше в леглото.

Оставаше само да вдъхне живот на двойника. Прекалено дълго се колеба — дали пък няма да се получат отклонения? Не можеше да забрави чернокосото момиченце. Освобождавайки се от отвратителното чувство за нереалност, той провери дали големият дезасамблатор е наблизо и включи витализатора на Джиф.

Човекът в леглото се изкашля. Размърда се. Седна.

— Уф! — изпъшка той. — Не е лошо, ако мога тъй да се изразя.

След това скочи от леглото, грабна дезасамблатора, разкъса стърчащите от него проводници и го трясна със сила в пода.

— Не искам над главата ми да виси дамоклев меч — каза той на Сем Вебер, който го гледаше зяпнал. — Помислете и за това, че мога да го използвам срещу вас.

Сем някак се добра до леглото и седна. Вълнението се замени с тъпа изненада. Не можеше да забрави пълната безпомощност на бебето и манекена; дори не предполагаше, че собственото му копие ще приеме живота с такъв ентузиазъм. Разбира се, трябваше да го предвиди — сега създава човек в разцвета на физическите си и духовни сили.

— Кофти работа — каза Сем с пресипнал глас. — Вие сте неуравновесен. Вас няма да ви приемат в нормалното общество.

— Аз ли съм неуравновесен? — попита двойникът. — И кой ми го казва! Човек, прекарал целия си живот в безплодни мечтания, хукнал да се жени за една крещящо облечена, самовлюбена колекция от биологични нагони, готова да седне на коленете на всеки мъж, достатъчно разумен да включи импулсите й...

— Оставете Тина на мира! — възрази Сем и веднага се почувства неловко от тази театрална фраза.

Двойникът го погледна и се усмихна.

— Добре де, нека да е така. Но не и тялото й! Ето какво, Сем, или Вебер, или както искате да ви наричам. Вие си живейте своя живот, аз ще си живея моя. Дори мога да не практикувам правна работа, ако това ще ви достави удоволствие. Но що се отнася до Тина... Тъй като не са останали повече съставки за направата на копие — това поначало беше тъпа и екстравагантна идея, в мен са заложени достатъчно ваши симпатии и антипатии, че да я желая страстно. Аз мога да я притежавам по нормален път, вие не можете. На вас не ви стига смелост.

Сем скочи и стисна юмруци, но веднага съобрази, че противникът му е равен във физическо отношение, и обърна внимание на самоуверената му усмивка. Физическият двубой не може да има смисъл — в най-добрия вариант ще свърши реми. Трябва да се търсят други аргументи.

— Според ръководството — започна Сем, — вие сте подложен на неврози...

— Ръководство, дрън-дрън! То е написано за деца с научни знания от двадесет и втори век. Наследствените им качества ще се контролират най-прецизно. Лично аз мисля, че...

На вратата се почука два пъти.

— Господин Вебер...

— Да! — казаха двамата едновременно.

Пред вратата хазайката стърчеше като гръмната и произнесе неуверено:

— О-о-онзи господин е долу. Иска да ви види. Да му кажа ли, че сте тук?

— Не, още не — отговори двойникът.

— Кажете му, че съм излязъл преди час — каза в същия момент Сем.

Хазайката си тръгна почти тичешком.

— Няма що, разумен метод за такава ситуация! — избухна двойникът. — Не можете ли да си държите езика зад зъбите! Бедната женица сега сигурно ще припадне.

— Забравяте, че тази стая е моя, а вие сте само един несполучливо завършил експеримент — разпалено рече Сем. — Имам толкова права, колкото и вие, даже повече... Ей, какво правите там?!

Двойникът беше отворил шкафа и обуваше панталони.

— Обличам се. Вие можете да се разтакавате гол, шом това ви харесва, но аз бих искал да изглеждам прилично.

— Аз се съблякох, за да получа необходимите данни за себе си... за вас... Тези дрехи са мои, стаята е моя ...

— Хайде, не се вълнувайте. Вие никога не можете да докажете това в съда. Не забравяйте, че всичко ваше е всъщност мое и тъй нататък...

* * *

В преддверието се чуха тежки стъпки. Някой се спря пред вратата. Внезапно на двамата Сем им се стори, че загърмяха цимбали и обхванати от ужас, почувстваха как върху им се изсипва поток от непоносима горещина. След това резките звуци се отдалечиха, стените спряха да треперят, стана тихо и замерила на обгорено дърво.

Обърнаха се точно в мига, когато един невероятно висок и много стар човек в дълго палто влизаше в стаята през димящите останки от вратата. Макар да беше доста по-висок от вратата, той не се наведе, а никак особено втъкна глава в раменете си и след това отново я измъкна. Инстинктивно Сем и двойникът се приближиха един към друг.

Влезлият имаше дълбоки блестящи черни очи, приличащи на скенера на биокалибратора; те не гледаха, а преценяваха и правеха изводи.

— Не напразно се страхувах, че ще закъснея — гласът му беше тътнещ, свръхчествен, потискащ. — Вече сте снели свое копие, господин Вебер, а това налага някои не много приятни действия. И двойникът е унищожил дезасмбалртора — лоша работа. Трябва да действам с ръце. Наистина много неприятно.

Старецът дойде толкова близо до тях, че усетиха дъха му.

— Тази история забави четири важни изследователски програми, но ние трябваше да се съобразим с общоприетите норми на цивилизованост и да установим точно личността на адресата, преди да отнемем набора. Припадъкът на мисис Липанти наложи да се вземат срочни мерки.

Двойникът прочисти гърлото си.

— Значи вие...?

— Не, аз не съм човек в точния смисъл на думата. Аз съм скромен чиновник, направен по най-висок клас на точност. Аз съм Пазителя на ценза за целия двадесет и девети район. Вашият набор беше предназначен за деца от Фреганд, които правят екскурзия в този район. Един от фрегандците с документи на името Вевер поръча този набор чрез хронодромите, които толкова се разстроиха от необикновения товар, че не можеше да бъдат карнупликирани. Затова вместо него товарът получихте вие. За съжаление повредите са толкова сериозни, че се наложи да ви търсим косвено.

Пазителя на ценза направи пауза и Сем № 2 нервно притегна панталона си. Сем страстно замечта за поне едно смокиново листо, с което да прикрие голотата си. Чувстваше се като онази небезизвестна личност в райската градина точно когато обяснява защо е изядена ябълката и мрачно си помисли, че дрехите правят повече човека, отколкото дори наборът „Направи човек“.

— Ние, разбира се, сме длъжни да вземем набора — продължаваше да трещи гласът, — и да ликвидираме всички последици от неговото пребиваване тук. Когато всичко бъде наред, ще ви бъде разрешено да продължите живота си, като че ли нищо не се е случило. Впрочем проблемът е да се разбере кой от вас е истинският Вебер.

— Аз — казаха двамата с треперещи гласове и се спогледаха.

— Затруднение — прогърмя старчето. — Защо никога не ми върви! Защо никога не ми се падат прости случаи като на карнупликатора!

— Чуйте — започна двойникът, — оригиналът трябва да бъде...

— Напълно уравновесен и в по-добра емоционална форма от копието — прекъсна го Сем. — Струва ми се...

— Че разликата може да се види лесно — заключи двойникът, — изяснявайки кой от нас двамата е по-достоен член на обществото.

(„Този тип хвърля прах в очите! — помисли си Сем със спокойна увереност. — Как не вижда, че има работа със същество, което веднага може да прецени умствените ни разлики. Това не ти е никакъв жалък психиатър от двадесети век, това същество може да вижда през външната обвивка до самата скрита вътре същност!“)

— Мога, разбира се. Минутка. — Старчето започна да ги изучава внимателно. Погледът му безстрастно обхождаше телата им от горе до долу, а двамата Семвеберовци трепереха от очакване.

— Ясно — рече старчето. — Абсолютно ясно.

Той направи крачка напред, проточи дългата си ръка и започна да разглобява Сем Вебер.

— Но слу-у-шайте-е-е — зави Сем Вебер с немощен глас, който от вик на отчаяние постепенно премина в тих неясен брътвеж.

— Не трябаше да гледате, за да не се наруши психическото ви равновесие — рече Пазителя на ценза.

Двойникът леко въздъхна, обрна гръб и започна да облича ризата си.

— Разбирате ли — продължаваше гърмящият потискащ глас, — работата не е в това, че се страхуваме да ви оставим този подарък. Въпросът е принципен. Вашата цивилизация не е подгответа за него. Вие не сте умни като нас, разберете го.

— Ами да, така е — отвърна Лъже-Вебер, пристягайки червено-синята вратовръзка на леля Меги.

[1] Дж. Блекстоун — знаменит английски юрист (бел. прев.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.